

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

ítélete

Az ügy száma: Gfv.VII.30.300/2020/4.

A tanács tagjai: Dr. Farkas Attila a tanács elnöke

Dr. Bajnok István előadó bíró

Dr. Csőke Andrea bíró

A felperes: .

A felperes képviselője: Bihari Ügyvédi Iroda cím

Az alperes: ..

Az alperes képviselője: Kolozsvári és Waldmann Ügyvédi Iroda cím1

A per tárgya: szerződés érvénytelensége

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: alperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Fővárosi Ítéltábla

5.Pf.20.820/2019/6/II. számú ítélet

Az elsőfokú bíróság neve és határozatának száma:

Fővárosi Törvényszék 5.G.42.019/2018/11. számú ítélet

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelemmel érintett részében hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 25.400 (huszonötezer-négyszáz) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Az alperes 243.441 (kétszáznegyvenháromezer-négyszáznegyvenegy) forint felülvizsgálati eljárási illeték visszatérítését kérheti az adóhatóságtól.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2007. január 31-én lízingszerződést kötött az alperessel gépjármű megvásárlásának finanszírozására. A szerződés tartalmazta az első lízingdíj összegét (96.040 Ft), a tőketartozás összegét (2.933.333 Ft), a törlesztőrészek számát, a rendszeres lízingdíjak összegét (120 x 47.970 forint), a mértékadó devizanemet (CHF), a fizetendő összes lízingdíj összegét (5.852.440 Ft). A kamatváltozás I. és a kamatváltozás II. elszámolási módjai közül a felperes a fix devizakonstrukciót választotta, és kijelentette a szerződés aláírásával, hogy az irat hátoldalán lévő üzletszabályzatban (PLA/2006.07.01) foglaltakat (a továbbiakban: ÜSZ) megismerte, megértette, azokat magára nézve kötelezőnek ismerte el.

[2] Az ÜSZ I.7. pont alatt a fix deviza konstrukcióval kapcsolatban rögzítette, hogy amennyiben a mértékadó devizanem nem forint, a kamatváltozás I. és kamatváltozás II. elszámolása a futamidő végén történik, amennyiben a futamidő alatt nem következik be rendkívüli kamat- és/vagy árfolyam esemény. A mértékadó devizanem fogalma alatt az ÜSZ I.12. pontja szerint az egyedi lízingszerződésben meghatározott devizanemet kell érteni azzal, hogy amennyiben a mértékadó devizanem forint, úgy értelemszerűen a kamatváltozás II-re és a kamatváltozás III-ra vonatkozó rendelkezések nem kerülnek alkalmazásra. Az ÜSZ I.20. a)

pontja szerint Kamatváltozás I.: A mértékadó kamatláb pénzpiacon bekövetkezett %-os értékének változása függvényében, a hátralévő lízingdíjak összegét érintő kamatkülönbözet. A kamatváltozás II. (árfolyamváltozás) az ÜSZ I.20.b. pontja szerint a mértékadó árfolyam és a fizetési esedékesség napján aktuális deviza eladási árfolyam változásának függvényében az alábbi képlet szerint meghatározott kamat különbség: kamatváltozás II. = fizetési kötelezettség x ((fizetési esedékesség napján aktuális deviza eladási árfolyam/mértékadó árfolyam) – 1).

[3] A felperes a lízingszerződés alapján 6.200.219 forintot fizetett meg az alperesnek. Ezt követően a felperes – az alperes többszöri felszólítása ellenére – nem tett eleget a fizetési kötelezettségének, ezért az alperes 2015. augusztus 31-én a lízingszerződést felmondta.

A felperes keresete és az alperes ellenkérelme

[4] A felperes módosított keresetében a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: rPtk.) 209. § (4) bekezdése és 209/A. §-a alapján a lízingszerződésnek az árfolyamkockázatot telepítő rendelkezései tisztességtelenségen alapuló érvénytelenségének megállapítását kérte, az árfolyamkockázatra vonatkozó tájékoztatás elmaradása miatt. Az érvénytelenség jogkövetkezményeként az alperest 3.134.410 forint túlfizetés visszatérítésére kérte kötelezni. Kérte továbbá az alperes által 2015. augusztus 31-én közölt felmondás érvénytelenségének megállapítását, és az alperes kötelezését a lízingszerződés tárgyát képező gépjármű törzskönyve és a tulajdonjog átruházásához szükséges hozzájáruló nyilatkozat kiadására.

[5] Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

Az első- és a másodfokú határozat

[6] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Határozatának indokolásában a lízingszerződés és az ÜSZ rendelkezései alapján megállapította, hogy az átlagos fogyasztó mércéjén keresztül mért felperes számára világosnak és egyértelműnek kellett lennie, hogy svájci frank alapú pénzügyi lízingszerződést kötött, amelynél a forintban megjelölt fizetési kötelezettsége mellett az árfolyamváltozásból eredően további fizetési kötelezettsége is keletkezik. A szerződés egyedi részében és az ÜSZ-ben világos és érthető tájékoztatást tartalmaz az árfolyamkockázatról, a szerződés egyetlen rendelkezéséből sem vonható le olyan következtetés, hogy az árfolyamkockázat nem valós vagy azt nem teljeskörűen a felperesnek kell viselnie. A szerződés érvénytelensége a tájékoztatás elmaradása miatt ezért nem állapítható meg.

[7] Az elsőfokú bíróság a felmondás érvénytelenségének megállapítása iránti keresetet a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: rPp.) 123. §-a szerinti jogi érdek igazolásának hiányában utasította el, míg a törzskönyv kiadása iránti kérelemmel kapcsolatban megállapította, hogy a felperes a szerződésből eredő kötelezettségeit nem teljesítette, így a kiadásnak az ÜSZ szerinti feltételei nem állnak fenn.

[8] Az alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezését részben megváltoztatta, és kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 100.819 forintot, továbbá adja ki a felperesnek a KMM-162 forgalmi rendszámú gépkocsi törzskönyvét, valamint a gépjármű tulajdonjogának a felperes nevére való átírásához szükséges, az ÜSZ II.7. pontjában írt nyilatkozatot.

[9] Az ítéletábra határozatának indokolásában rögzítette, a felperes az elsőfokú eljárásban előadott kereseti kérelmében az árfolyamkockázat viselését a felperesre telepítő feltétel érvénytelenségét a megfelelő tájékoztatás hiányára alapítottan kérte megállapítani, de hivatkozott arra is, hogy a szerződés annak tartalma alapján forint alapú szerződésnek tekintendő. Pontosított fellebbezésében az érvénytelenségi hivatkozását nem tartotta fenn, már csak azon a jogi alapon kérte fellebbezésében leszállított keresete teljesítését, hogy a szerződés tisztán forint-szerződésnek minősül. Az ítéletábrának ezért a szerződés értelmezésével abban kellett állást foglalnia, hogy az deviza vagy forint alapú szerződés-e.

[10] Az ítéletábra megállapította, hogy a perbeli lízingszerződés egyedi része a 6/2013. PJE jogegységi határozat által leírt lényeges tartalmi elemet nem tartalmazza, ezért az nem minősül deviza alapú szerződésnek. A szerződés egyedi része csak a „mértékadó devizanemre”, illetve a „fix konstrukcióra” utal, ugyanakkor tartalmazza a rendszeres lízingdíjak forintösszegét és a 120 hónapos futamidőt, továbbá az első lízingdíj és a hitelminősítési díj összegét. A szerződés egyedi részében tehát csak egyes kifejezések utalnak a deviza alapúságra, de ezek tartalma nincs kibontva, a fizetési kötelezett svájci frankban való kirovása és forintban lerovása egyáltalán nem szerepel benne. A szerződés egyedi része tartalmazza ugyan, hogy az ÜSZ annak részét képezi, de ebből nem következik, hogy az ÜSZ összes feltétele szükségképpen a szerződés részévé vált volna.

[11] A másodfokú bíróság a 87/102/EGK irányelv 4. cikk (1)-(3) bekezdéseire hivatkozással rámutatott, nem felel meg a fogyasztó érdekeinek, ha a szerződés lényeges tartalmát egy, a szerződés mellékletét képező üzletszabályzat különböző pontjai tartalmazzák, amelyek közül a fogyasztónak kell megkeresnie a rá vonatkozó rendelkezéseket. Ezt támasztja alá az Európai Unió Bírósága (a továbbiakban: EUB) C-42/15. számú ítélete is, amely szerint nem szükséges, hogy a fogyasztói szerződés összes feltétele egyetlen dokumentumban szerepeljen, több dokumentum esetén azonban az egyedi részben hivatkozásokkal kell megjelölni az üzletszabályzat azon pontjait, amelyek a szerződés részévé váltak. A perbeli szerződés egyedi részének azonban ilyen rendelkezése nincs.

[12] A perbeli szerződés esetén az árfolyamkockázat viselésének kötelezettségére, illetve az erről szóló tájékoztatásra vonatkozó rendelkezések a szerződés mellékletét képező ÜSZ-ben találhatóak, a szerződés egyedi része az árfolyamkockázatra egyáltalán nem utal. Ezért azt vizsgálta, hogy az ÜSZ milyen viszonyban áll az egyedi szerződés rendelkezéseivel, amennyiben ugyanis az ÜSZ a szerződés egyedi részét nem kiegészíti, hanem azzal ellentétes rendelkezéseket tartalmaz, úgy ezek az rPtk. 205/C. §-a alapján nem válhattak a szerződés részévé.

[13] A másodfokú bíróság megítélése szerint a perbeli lízingszerződés egyedi részének rendelkezéseiből egyáltalán nem következik, hogy a fogyasztónak az első és az azt követő

120 havi, forintban meghatározott fix lízingdíj és a hitelminősítési díj teljesítésén túl bármilyen további fizetési kötelezettsége lenne. Ilyen körülmények között a perbeli szerződés egyedi része ellentétes az ÜSZ-ben foglaltakkal, annak az árfolyamkockázatra vonatkozó rendelkezésével. Ez pedig azzal a jogkövetkezménnyel jár, hogy az ÜSZ árfolyamkockázattal kapcsolatos rendelkezései nem váltak a szerződés részévé, vagyis a felperest kizárólag azok a fizetési kötelezettségek terhelik, amelyeket a szerződés egyedi része tartalmaz. Az egyedi rész alapján a felperes az első lízingdíj (96.040 forint), a hitelminősítési díj (246.960 forint), továbbá 120 hónapon keresztül havi 47.970 forint, összesen 6.099.400 forint megfizetésére köteles.

[14] Az ítélet tábla megítélése szerint az rPtk. 207. § (2) bekezdése alkalmazásával a szerződés egyedi részét a kifejtettek alapján akként kell értelmezni, hogy miután az forint fizetési kötelezettségről szól, forint alapú szerződésnek tekintendő, amelyben ezért árfolyamkockázat nincs, így az ezzel kapcsolatos tájékoztatás hiánya nem is lehet érvénytelenségre vezető ok. A felperes a szerződéses kötelezettségéhez képest 6.200.219 forintot fizetett meg, így a különbözet – 100.812 forint – neki visszajár. Az ítélet tábla rögzítette, hogy az eredeti kereseti kérelem jogcíméhez nem volt kötve, a felperes marasztalás iránti keresete a feltárt tényállás alapján az érvényes szerződés alapján történt túlfizetés visszatérítése jogcímén is teljesíthető volt.

[15] A túlfizetés tényéből következik a további kereseti kérelmek megalapozottsága is. A kifejtettek szerint értelmezett lízingszerződést a felperes teljesítette, így a lízingtárgy tulajdonjogát megszerezte, azzal azonban csak akkor tud rendelkezni, ha a törzskönyvet és az átíráshoz szükséges nyilatkozatot az alperes az ÜSZ II.7. pontjának megfelelően átadja.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[16] Az alperes felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság keresetet elutasító ítéletének helybenhagyását, másodlagosan az első- vagy másodfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Állította, hogy a jogerős ítélet a rPp. 206. § (1) bekezdésébe, 3. § (2) bekezdésébe, 247. § (1) bekezdésébe, 235. § (1) bekezdésébe, az rPtk. 200. § (1) bekezdésébe, 205. § (1) bekezdésébe, 205/C. §-ába, továbbá az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdésébe ütköző módon jogszabálysértő.

[17] Álláspontja szerint a felperes fellebbezésében nem megengedett keresetváltoztatást terjesztett elő, amelyet a másodfokú bíróság érdemben nem vizsgálhatott volna. A felperes pontosított fellebbezésében ugyanis az elsőfokú ítélet megváltoztatását és az alperes kötelezését kérte 443.600 forint jogalap nélkül felvett lízingdíj megfizetésére, továbbá a törzskönyv kiadására és a tulajdonjog átruházásához szükséges nyilatkozat kiadására. Az alperes megítélése szerint a felperes ezzel a kereseti kérelmét megváltoztatta, ugyanis fellebbezésében már nem a szerződés érvénytelenségének megállapítását kérte, hanem az indokolás megváltoztatását és az alperes marasztalását egy korábbtól eltérő összegre. Az elsőfokú eljárásban tett állításával ellentétben a felperes már arra hivatkozott, hogy a perbeli lízingszerződés érvényes forint alapú szerződés, amellyel a keresetét alapjaiban változtatta meg.

[18] Amennyiben a felperes fellebbezése érdemben mégis elbírálható volt, úgy az alperes előadta, hogy a másodfokú bíróság helytelenül, jogszabályi rendelkezést sértve állapította meg, hogy az ÜSZ ellentétes az egyedi szerződéssel, mert azok egymástól nem térnek el, hanem az egyedi szerződés és az ÜSZ kiegészítik egymást, együttesen alkotják a szerződés tartalmát.

[19] Az alperes rámutatott, hogy a felek akarata – mind az egyedi szerződés, mind pedig az annak (fizikailag is) elválaszthatatlan részét képező ÜSZ alapján – egyértelműen deviza, svájci frank alapú kölcsön megkötésére irányult, erre utal a felperes finanszírozási kérelme is. A szerződés egyedi része tartalmazta, hogy a mértékadó devizanem a CHF, a Kamatváltozás II. elszámolási módja pedig a havi fix konstrukció. E fogalmak leírását az ÜSZ I.12. és I.7. pontjai tartalmazzák, és az ÜSZ definiálja az árfolyam és a mértékadó árfolyam fogalmát is, a I.20. b) és c) pont pedig a kamatváltozás II. és III. fogalmát, zárójelben egyértelműsítve, hogy árfolyamváltozásról van szó.

[20] Az alperes hangsúlyozta, hogy a másodfokú bíróság által hivatkozott irányelv sem tartalmaz olyan megszorítást, miszerint az árfolyamváltozás részletszabályait nem tartalmazhatnák az általános szerződési feltételek. A felperes személyesen tett nyilatkozataiból is egyértelműen kiderült, hogy tisztában volt azzal, hogy a szerződés svájci frank alapú, sőt kifejezetten ilyen szerződést kívánt kötni. Hivatkozott a Kúria Gfv.VII.30.363/2018/7. számú eseti döntésére is, amely szerint a tőketartozás és a lízingdíj forintban való meghatározása nem zárta ki a felek közti jogügylet devizalapú jellegét, továbbá nem vezetett eltérő szabályozási tartalomhoz az egyedi szerződés és az üzletszabályzat feltételei között. Ezért a másodfokú bíróság tévesen mellőzte a szerződés árfolyamkockázati rendelkezéseit.

[21] Az alperes hivatkozott az rPp. 206. § (1) bekezdésének sérelmére is, mert álláspontja szerint a másodfokú bíróság az okirati bizonyítékokat, a felperes és a tanú vallomását nem értékelte kellő súllyal, megállapításait kizárólag a fogyasztóvédelmi céllal és az említett irányelvvel kapcsolatos meggyőződésére alapította. Utalt végül arra, hogy amennyiben a feleknek forint alapon kellene elszámolniuk egymással, akkor nem mellőzhető a szerződésben foglalt kamatrész átszámítása a forintszerződésre irányadó kamatlábbal, mert az ítéltábla megoldása alapján a szolgáltatás és ellenszolgáltatás között feltűnő értékaránytalanság alakult ki.

[22] A felperes felülvizsgálati ellenkérelme elsődlegesen a felülvizsgálati kérelem hivatalból történő elutasítására, másodlagosan a jogerős ítélet hatályban történő fenntartására irányult.

A Kúria döntése és annak jogi indokai

[23] Elöljáróban a Kúria rögzíti, hogy a felülvizsgálati eljárás szabályai, továbbá az azt értelmező, a felülvizsgálati kérelem hivatalból elutasításának egyes kérdéseiről szóló 1/2016. (II. 15.) PK véleményben (a továbbiakban: 1/2016. PK vélemény) írtak értelmében a jogerős

határozat több rendelkezése ellen irányuló felülvizsgálati kérelem esetén valamely felülvizsgálatot kizáró ok meglétét, illetve hiányát, továbbá adott esetben az értékkorlát alóli kivétel fennálltát a Kúria rendelkezésenként külön-külön hivatalból vizsgálja. Amennyiben a jogerős ítélet több rendelkezést tartalmaz, a felülvizsgálati korlátok fennállását kérelmenként külön-külön kell megvizsgálni. Érdemi elbírálásra csak az a kérelem lehet alkalmas, amellyel kapcsolatban semmilyen korlátozó rendelkezés nem érvényesül. A befogadhatóság elbírálása során az egyes kérelmek nem hatnak ki egymásra, a felülvizsgálati korláttal érintett kérelmet tehát nem teszi befogadhatóvá és érdemben elbírállhatóvá az a körülmény, hogy azt esetleg a jogerős ítéletet támadó olyan másik kérelemmel együtt terjesztették elő, amellyel szemben korlátozás nem érvényesül.

[24] A felperes leszállított keresete valódi tárgyi keresethalmazatban egyrészt 443.600 Ft lízingdíj visszafizetésére, és ezen kívül a lízingszerződés tárgyát képező gépjármű törzskönyvének és a tulajdonjog átruházásához szükséges hozzájáruló nyilatkozat kiadására irányult, és a jogerős ítélet e kereseti kérelmeknek részben helyt adva az alperest 100.819 forint megfizetésére, továbbá a törzskönyv és a hozzájáruló nyilatkozat kiadására kötelezte.

[25] A kifejtettekből következően a jogerős ítéletnek az alperest 100.819 forint megfizetésére kötelező rendelkezése az rPp. 271. § (2) bekezdése alapján nem volt érdemben felülvizsgálható, ezt önmagában nem tette lehetővé, hogy a jogerős ítélet további rendelkezéseit támadó felülvizsgálati kérelemmel szemben korlátozás nem érvényesült.

[26] A Kúria a jogerős ítéletet a fentiek figyelembevételével az rPp. 275. § (2) bekezdése és 271. § (2) bekezdése alapján a joghatályosan előterjesztett és befogadható felülvizsgálati kérelem keretei között – azaz a törzskönyv és hozzájáruló nyilatkozat kiadására kötelező rendelkezése tekintetében – vizsgálhatta.

[27] A jogerős ítélet e rendelkezései tekintetében azonban a felülvizsgálati kérelem érdemben nem volt alapos a perbeli eljárás és kereseti kérelem sajátosságai folytán. Érdemben ugyanis a felülvizsgálati eljárásban – a kifejtettek szerint – nem volt vizsgálható a pénzfizetésre irányuló marasztalási kereset, és ennek körében a lízingszerződés felperes általi teljesítése sem. Ugyanakkor a jogerős ítélet a pénzfizetésre irányuló kereset alapossága, azaz a lízingszerződés felperes általi teljesítése, ekként a lízingtárgy tulajdonjogának megszerzése miatt kötelezte az alperest a törzskönyv és az átíráshoz szükséges nyilatkozat kiadására. Tekintettel pedig arra, hogy a felülvizsgálati eljárásban a felperesi teljesítés (túlfizetés) ténye érdemben nem volt vizsgálható, a felülvizsgálati eljárásban vizsgálható ítéleti rendelkezések tekintetében nem volt megállapítható a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott jogszabálysértés sem.

[28] A fentiek miatt a Kúria csak utal arra, hogy a felperes felülvizsgálati kérelmét alapvetően arra alapította, hogy a jogerős ítélet megállapításával szemben a peres felek deviza alapú szerződést kötöttek, és ebben a körben a felülvizsgálati kérelmében az rPp. 206. § (1) bekezdésének megsértését állította.

[29] A másodfokú bíróság a peres felek szerződési akarata, annak konszenzusa és ennek megfelelően a szerződés releváns tartalma körében ugyanakkor alapvetően – az ítélet indokolásából kitűnően – nem a bizonyítékok mérlegelésével, hanem hangsúlyosan az rPtk.

207. § (1) és (2) bekezdése szerint a lízingszerződés egyedi részének és az ÜSZ rendelkezéseinek az értelmezésével foglalt állást. Az alperes felülvizsgálati kérelmében ugyan vitatta ezen megállapítások helytállóságát, azonban konkrét és adekvát anyagi jogi jogszabályi rendelkezést, így az rPtk. 207. § (1) vagy (2) bekezdését felülvizsgálati kérelmében megsértett jogszabályhelyként nem tüntette fel. Emiatt – figyelemmel az rPp. 272. § (2) bekezdésére és az azt értelmező 1/2016. PK. véleményben írtakra – a felülvizsgálati kérelem hiányos volta miatt érdemben egyébként sem lett volna vizsgálható, hogy a másodfokú bíróság az rPtk. 207. § (1) és (2) bekezdését helyesen alkalmazta-e, a lízingszerződés egyedi részének és az ÜSZ rendelkezéseit (kikötéseit) helyesen értelmezte-e, és ennek alapján a szerződés valóban forint alapú szerződésnek minősül-e.

[30] Az említettekől következően szintén csak a teljesség kedvéért utal a Kúria arra is, hogy az eljárás iratanyagából egyértelműen megállapítható, hogy a felperes a másodfokú eljárásban nem adott elő újabb tényeket, és nem történt meg nem engedett keresetváltoztatás sem.

[31] A kifejtettek értelmében a Kúria a jogerős ítéletet – a felülvizsgálati kérelemmel érintett részében – az rPp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

[32] A Kúria az eredménytelen felülvizsgálati kérelemre tekintettel a felülvizsgálati eljárásban pervesztes alperest az rPp. 270. § (1) bekezdése szerint irányadó 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperes – 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3), (5) és (6) bekezdései alapján megállapított – az áfát is magában foglaló ügyvédi munkadíjból álló felülvizsgálati eljárásban felmerült költségei megfizetésére. Az Kúria észlelte, hogy az alperes a felülvizsgálati eljárásban irányadó meg nem határozható pertárgyérték alapján az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. tv. 39. § (3) bekezdés d) pontja és 50. § (1) bekezdése szerinti 70.000 forint felülvizsgálati illeték helyett 313.441 forint felülvizsgálati eljárási illetéket fizetett meg, ezért az általa elektronikus úton megfizetett illetékből 243.441 forint felülvizsgálati eljárási illeték visszatérítését kérheti az illetékes adóhatóságtól az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. tv. 80. § (1) bekezdés f) pontja alapján.

[33] Az ítélet ellen a felülvizsgálatot az rPp. 271. § (1) bekezdés e) pontja zárja ki.

[34] A Kúria a döntését tárgyaláson hozta meg.

Budapest, 2021. február 2.

Dr. Farkas Attila s.k. a tanács elnöke, Dr. Bajnok István s.k. előadó bíró, Dr. Csőke Andrea s.k. bíró

A kiadmány hitelével: